

[Grünbaum.]

villig til at drøfte disse problemer i udvalget, og det vil vi også gerne være med til.

Stetter: Vi betragter reglerne for parcelhusejernes skattemæssige stilling som gældende, så længe boligforliget er i kraft, og alene af den grund må vi derfor afvise lovforslaget.

Vi henviser også til, at der ved det nævnte forlig er opnået en bedre ligestilling mellem ejere og lejere af boliger ved indførelse af boligsikringsordningen, og vi går da ud fra, at forslagsstillerne ikke ønsker at forringe enslige ophæve disse regler, der som allerede nævnt kun gælder for lejerne.

Vi kan endvidere som begrundelse for vor manglende sympati for lovforslaget henvise til, at en ophævelse af de nugældende retsregler vil gå hårdest ud over lønmodtagerne, som her har et reelt mål for en opsparing, ud over de forskelle, som ministeren og hr. Grünbaum allerede har gjort opmærksom på. Vi anser det for meget værdifuldt, at så mange lønmodtagere benytter de gunstige regler til at skaffe sig egen bolig, og ingen kan nægte, at der trods de store skattefordele finder en nettoopsparing sted.

Ideen med, at parcelhusejernes regnskabsresultat for huset skal være indkomstskatten uvedkommende, vil naturligvis opfordre til større selvfinansiering. Hvis vi gennemførte en regel herom, ville den især have appel til allerede etablerede parcelhusejere, men den ville samtidig fjerne andres tilskyndelse til at bygge eller skaffe sig eget hus; vi kommer ikke uden om, at det er en økonomisk opgave at påtage sig de gælds- og afdragsbyrder, som nu engang følger med at bo i eget hus, og den situation er vi ikke interesseret i at tilstræbe.

Vi er derfor ikke sympatisk indstillet over for lovforslaget, men vi er naturligvis rede til at se nærmere på dets virkninger, også dets uheldige virkninger, og jeg foreslår, at det henvises til udvalget vedrørende udskrivningsloven.

Niels Andersen: Ja, vi er for venstres vedkommende også bundet af det boligforlig, der er indgået imellem de 4 store partier, og her er parcelhusproblemerne jo ordnet en årrække frem i tiden. Men det, der i øvrigt foreligger som noget principielt, er spørgsmålet om sammenkædningen af skat og hus-

leje eller boligudgift, og dér må man nok sige, at når man én gang har kædet disse ting sammen, kan man i hvert fald ikke ændre det for de menneskers vedkommende, der er impliceret i det i øjeblikket, altså for de nuværende parcelhusejere. For deres vedkommende ville det være urimeligt, om man greb ind og hindrede, at det underskud, som de er i stand til at dokumentere — forudsat at de har en væsentlig gæld i deres parcelhus — blev medregnet ved indkomst-opgørelsen. Vi må derfor fra venstres side sige, at der i hvert fald ikke for de nuværende parcelhusejeres vedkommende er grundlag for at foretage nogen ændring med hensyn til måden, man gør den skattepligtige indtægt op på.

Om der vil være grundlag for at gøre noget ved de fremtidige parcelhusejere, sådan som det blev antydnet bl. a. af hr. Grünbaum, ja, det er et spørgsmål, som efter min vurdering må kædes sammen med det forhold, at netop de omstændigheder, der hersker omkring parcelhusejendomme, har bevirket, at vi her i landet har fået et meget stort antal parcelhuse. Og da man efter min vurdering må anse det for at være et vældigt gode for samfundet, at man derved har fået så mange gode boliger, som tilfældet er, mener jeg i og for sig ikke, at man skal tage incitamentet væk til fremtidig at bygge parcelhuse.

I øvrigt er det spørgsmål, vi her diskutere, jo kædet sammen med hele det principielle spørgsmål om retten til at fratække renter af gæld i indkomstopgørelsen; og som det allerede har været nævnt her, kan man jo ikke begrænse det til kun at omfatte renter af gæld på huse, men må i høj grad kæde det sammen med andre forbrugsgoder. Det ville vel være en urimelig situation, om man fortsat ville lade renter af gæld på løsøre, på biler og på mange andre ting kunne fradrages i opgørelsen af den skattepligtige indkomst, hvis man ikke kunne fradrage renter af gæld også på huse. Man må efter min vurdering i hvert fald vurdere husene som et betydeligt større gode, også rent samfundsmæssigt set, end mange andre forbrugsgoder.

Vi er jo også kommet i den situation, at vi har gennemført en lov vedrørende boligsikring, hvor der er taget betydeligt hensyn til lejere, og der skulle vel i og for sig med denne lovgivning være opnået en ligestilling,